

6. szám.

Dicsőség ma-
gasságban az
Istennek.

Aug. 8.

s a földön bé-
keség a jó
akaratu embe-
reknek.
Luk. 2. 14.
1855.

KATHOLIKUS NÉPLAP.

Pest.

II. Félév.

Történelmi hittan.

(Folytatás)

A hitvallás

Lelkész. Kedves Imrém! Ma a vigaszteljes apostoli hitvallást, illetőleg annak első „Hiszek” szavát vesszük elméldésünk tárgyául.

Mit jelent ugyan is ez: „hiszek?”

Imre. Azt jelenti, hogy igaznak tartjuk azt, mit Isten kinyilatkoztatott.

L. S mit értünk a kinyilatkoztatás alatt?

I. Azt, hogy Isten közölt velünk olly igazságokat, mellyeket véges emberi elménkkel vagy épen nem, vagy legalább eléggé meg nem ismerhattunk

magunktól.

L. Mire vonatkoznak e kinyilatkoztatott igazságok?

I. Istenre, meg az Ő műveire.

L. Hogyan, hat az ember maga erejéből nem ismerheti meg az Istent?

I. Ha megismerhetné úgy fölösleges lett volna a kinyilatkoztatás.

L. Ugy van, az ember korlátoltelmével, melyet az eredendő bűn is mód felett elhomályosított.

nem képes Istenről, s mind arról, mit ez üdvére tett s véghezvitt kellő isméreretet szerezni, melly őt tevékeny s szent életre vezérelné. Az egész pogányság története még pedig akár azon pogányokat tekintsük, kik Krisztus Urunk előtt, akár azokat, kik utána éltenek — nyílt bizonyosságot tesz erről: miszerint az emberi ész önmagában sem Istent s legszentebb akaratját, sem műveit eléggé meg nem ismerheté. E terjedelmes pogány történelemből csak néhány adatot hozok föl, mellyek elég világosan tanusítják allításunkat, miszerint szűk határu s homályos elménk gyöngé s elégtelen arra, hogy ismeretere jussunk mindannak, mi üdvünk elayerésére szükséges. Az Urunk előtti pogány bölcsek közt legelső bizonyára Soerates. S mennyire vitte ezt önereje? Halljad, maga a böles válaszol a kérdésre: „Egyedül egy az, mit igazán és bizonyosan tudok s az egy: hogy semmit sem tudok! Es csak az a külömbség köztem meg a többi világböles között, hogy ők, noha hasonlólag nem tudnak semmit, ezt elnem ismerik s így azon hiszemben vannak, hogy tudnak valamit.”

Ime, ki maga idejében a világbölcsek közt első nagyságu esillagként ragyogott, csak azt tudja s ismeri el valóigaznak, miszerint a pusztá emberi elme igen keskeny határok közé szorittatik, s nem képes magától az igazság ismeretere eljutni. S ez szép eredménye az általa fölallított, s hiven követett életelvnek: „ember ismerd meg tenmagadat!” Ő megismeré, miszerint az ember önma

gára hagyatva a legfontosabb tárgyak körül tudatlan marad; de átlátá egyszersmind, miszerint szükségünk van egy főnsőbb oktatásra, melly magától Istentől jön, hogy célunkat — az igazságot, a szentéletet elérjük.

Figyelj, majd elmondok egyik párbeszédét, mellyet Alcibiad tanítványával szőtt egykoron e tárgyról.

Socrates. Nekünk béketürelssel várnunk kell, míg valaki jő, ki megtanítson bennünket: mi-kép kellessék viseltetnünk az istenek s emberek irányában, (vagyis: ki minket az igaz vallásra a litre s eréayre oktasson.)

Alcibiad. Mikör jövend el ez, kérlek Socrates, és ki leend ezen tanító? én igen vágyakodom őt látni.

Soer. Ő az, kinek sz. gondviselése védi létedet; (azaz maga az Isten.)

Ale. Oszlads el hát homályomat; mindenre kész vagyok, a mit akar, csak jobba legyenek.

Mi világosan érte tehát a világbölesek legnagyobbika már Urunk születése előtt az isteni kinyilatkoztatás szükségességét, s átlátá, miszerint isteni kinyilatkoztatás útján kell megtanulnunk mind azt, vagy is más szóval hinnünk, mit gyöngé elménkel föl nem érünk.

Egy más pogány böles példája pedig, ki azonban már Urunk után élt, szinte nem csak elménk elégtelenségéről vala tökélyesen meggyőződve üdvünk ezközlésére, hanem arról is, hogy e hiányt a kinyilatkoztatás egészen kipótolja. Érttem sz. Justin vértanu megtérését: ő, a születésére pogány Justin, egész buzgalommal kereste az igazságokat, mellyek üdvünkhöz elvezetnek. Minthogy azonban illy fontos dologban maga eszében nem bízott, kora tudós férfiaihoz fordult segélyért. De mind hasztalan, ezek ép olly kevésbé deríthettek elméjére kellő fényt, mint önmaga. Elment tehát az akkori világbölesekhez, megkereste egyikét a másik után, de a hiba s tévely sürü sötétje, melly szorongatott lelkét elfödte, csak nem tárgult, nem oszlott el.

Illy körülmények közt, ennyi sikertelen kísérlet után Justin egy elhagyatott vidékre veszi magát, hogy ott a magányban jusson az Istenség igaz ismeretére; s midőn egyizben gondolatokba merülten a tengerparton föl alá sétálgatna: véletlen egy utána ballagó aggastyánt vesz észre, kinek komoly magatartása, kellemes és szeretetteljes külseje őt — mintegy leigézte; megállapodott, azon reménnyel kecsgetetvén magát: tán ez is valami nagy böles, ki tanácsára lehet. Bevárva őt, csakhamar szóba ered vele, és ugyancsak bámulja ám, midőn az őszfejú utitárs azt állítja, hogy a világbölesek mind egytől egyig nem csak Istent, de még emberi természetünk- és rendeltetésünket sem értették föl. Mire a tiszteletteljes öreg aztán, ki kétségkívül angyal volt, angyala az Urnak, kit onnan fölülről küldött alá az igazatszomjuhozó ifjunak, ezt az igazság tiszta forrására, az isteni kinyilatkoztatásra utalva, eltűnt a nélkül, hogy valaha

látta volna többé őt. Az ifju azonban követve az égi követ tanácsát, azonnal a kinyilatkoztatás kut-fejéhez siet, s ime mit sem a maga természetes esze sem a pogány bölesek mind egyetemben nem adhattak meg sovárgó lelkének: fölledélűsan a kinyilatkoztatásban. Elűzte ez lelke egéről a tudatlanság borongó fölhőt, megjött a nap, az örök igazság napja, s megismerte, átlátta tisztán mindazt, minek eddig üdvére nyomasztó hiányát tapasztalá. Miért is szíves örömet hitt, s megvallotta bátran az egész világ előtt: miszerint egyedül a hit ismerteti meg velünk eléggé Istent s végezélunkat, örök üdvünket. Eme meggyőződését a leghűségesebben vértanuságakor nyilvánítá: Midőn kinzói előtt e szók-ra fakadt: „En a tudományok minden nemét kikutatam s iparkodtam magamévá tenni, figyelmet semmi sem került ki: Végre a keresztények tanát karoltam föl s tartottam meg.“ S mért ezt? mert egy maga a keresztény tan, a hit önti el lelkünkben azon fényt s világosságot, mellyet bár mellyik tudományszakban hasztalan keresünk.

Ha az újabb korból is akarsz látni példát arra, hogy csak a hit, a kinyilatkoztatás az, mi kellő fényt derít borus lelkünkre Isten s üdvünk dolgában, az újabb korból mondok, mellyben fájdalom szinte sokan pusztá eszközkel akarnának behatni a vallás körébe: úgy halljad Galitzin herezegnő megtérését:

A legmagasztosabb, szeretetre méltóbb lelkek egyikét, kiket valaha ismertem, így ír Stolberg, már gyermek korától fogva elidegenítette a gonosz világ a keresztény vallástól, de a világ sem elégité őt ki. Megindulva néhány jó keresztény példás életmódján, sz. János evangéliumát kezdi olvasgatni. S ime kis vártatva fölugrik, örömben elkiáltja magát: Nem, soha böles, ki csak merő ember volt, így nem beszélt. Erre értelmét a kinyilatkoztatás vigaszteli fogságába engedte oda, ő hitt, s tapasztalá a boldogságot, mellyet az Ur megígért mindazoknak, kik hiendnek benne, habár nem látandják is.

Imre e. Lelkész ur! E boldogságban én is részt akarok venni, átlátom ugyanis tökélyes igazságát az áldásnak, mellyet minap a szent atyák s vértanuk életrajzában olvasánk, s melly így hangzik: „Ki használja föl eszét okosan úgy, hogy böcsületére meg használára váljék, ha nem a hívő, ki meghajol a kinyilatkoztatásnak, tudván, hogy ez az isteni böleseségből ered. Mert a hitet senki kétségbe nem hozhatja, ki megfontolja az érveket, az a lapokokat, mellyeken az épül.“

Lelkész Ezen érveket, e támokokat jó lesz egy kissé meghányni, fiam, hogy annál belsőbb és szilárdabb meggyőződéssel valljuk ezentul hitünket, mondván az apostoli hitvallás elején: „Hiszek!“

Prudentius kereszt. költőnk sz. Román vértanu történetében megjegyzi, miszerint az említett vértanu fölszólítására egy Barabas nevű kised is esodálatos módon tön tanuságot az egy igaz Isten, sőt a keresztény vallás isteneredetéséről. A dolog így

történt: Román ugyanis, hogy a megrögzött tartományi főnököt, neve Asklepiad, a keresztény vallás igazságáról meggyőzze, így szólítja meg a többi közt: Jól van, ha nekem nem hiszesz, kérd meg e még nembeszélő gyermeket (kit anyja a jelen voltak közt karján tartott) s az ő szájából értsd meg az igazságot. Mire a csecsemő tüstént hallatá első szavait: „Krisztus valóságos Isten!” A bíró erre egyrészt bámulva, más részt boszorkodva kérde, ki mondta ezt neked? a gyermek: „Nekem anyám: annak meg az Isten!”

E gyermek szájából kedves Imrém! megtanulhatja minden katolikus hite alapérveit. Csak utánozza az anyaszentegyház— ezen gondos anyának minden gyermeke a fönnevezett kisedd szavait: nekem anyám— az anyaszentegyház mondta, annak még maga az Isten: azaz azért hiszek: mert ezen igazságokat a esalhatatlan anyaszentegyház adja előmbbe, hogy hidjem, s ez azokat isteni kinyilatkoztatásból merítette; már pedig Isten sem nem esalhat, sem meg nem esalhatatik. Igen, az anyaszentegyház esalhatatlansága, és Isten igazsága teszik alapját hitünknek: Minthogy megvagyunk győződve arról, hogy Isten csak igazat nyilatkoztathat ki, az egyház pedig a kinyilatkoztatás esalhatlan tekintélylyel adja előnkbe: Azért ejtjük oly nyugott s szilárd bizossággal ki e szót az apoztoli hitvallásban: hiszek! s vétek volna minden esetre, ha ebbeli hitünket a legkisebb szándékos kétség esökkentené.

De mar most más kérdés merül föl: Melly igazságokat tartozunk illy módon hinni?

Imre. Bizonyára azokat mind, mellyeket Isten kinyilatkoztatott s az anyaszentegyház, hogy hidjük előnkbe ad, minden különbség nélkül.

Lelkész. Ugy van, minden kinyilatkoztatott igazságot akár az ő akár az új szövetségben, akár a szent írat akár a hagyományban foglaltassanak azok; mindent, a mit az anyaszentegyház, hogy hidjük előnkbe ad, akár írva legyen akár nem, avval a bizalmas: „hiszek”-kel kell üdvözölnünk, elfogadnunk és igaznak tartanunk. Erről azonban, hogy honnan meríti az anyaszentegyház a kinyilatkoztatott igazságokat, vagy is mellyek a kinyilatkoztatás forrásai, majd jövő alkalommal többet. —

(Folyt. következik.)

Falusi jelenetek.

Adjon Isten jó napot, jó emberek, mit csináltak? így szólítja meg egykor a plebános ur a mezei munkásokat. — En épen hasznos palántát akarok ültetni kertembe, és azután embereimmel a gazt kigyomlálni szántóföldemről, válaszolt a derek Jámborfi István gazda. — Azt igen jól cselekszi István gazda, szólta a plebános ur, csak hogy azután el ne felejtsetek, jó emberek, a vétek gyomat is kiirtani szivetekből, s helyébe az erköles jeles pa-

lántait abba beültetni! Isten veletek! — A jó emberek köszönettel vették a plebános ur szavát, ki utját tovább a mezei kápolna felé folytató.

János gazda épen az ut melleti fiatal fákkal bajlódott; a görbe növéseket majd igazgatta, majd erős támczölöpökkel a meghajlítás ellen megerősítette. Az arra menő plebános ur figyelmezteté őt, miszerint a szülőknek is ezt kellene tenniök. Fő kötelességök legyen, ugymond, a szülőknek, gyermekeiket még fiatal korukban a jóra hajlítani, hogy egyenes, jámbor és jó keresztény emberekké váljanak, és a esabitás ellen éber fölvi gyázat, üdvös tanítások, imádság és jó példa által erősíteni.

Beköszöntött az aratás, és a termés különféle helyeken különféleképp ütött ki. Istenházan s több más helységben azon szerencsében részesültek a földművelők, hogy a teljes kalászokat szerencsésen gyűjthették be csürjeikbe. Volt is öröm köztük, és forró halák szálltak fel ajkaikról az Istenhez atyai jóvóltaért. — Egészen másképp nézett ki Gonosz-völgyön. Az élet ugyan szépen állt a földeken, de a kalászokat nagyobb részt a ragya megette, úgy hogy bőség volt a szalmában, de nagy hiány a magban. És midőn az aratás ideje megjött, zivatar támadt, a jég elverte azt a keveset is, a mi volt, s a vizek elönték a földeket, a házakat, és nagy nyomor lön a faluban.

Lássátok ebben, mondá a plebános ur, gyönge képét az isteni ítéletnek a jók és gonoszak felett. Oh, milly különböző lesz egykor a jók és a gonoszok sorsa!

N. városka jámbor tanítója, délutáni sétája alkalmával Erényesi kereskedő szállójébe vetődött. A munkások épen a tőkék metszésével foglalkoztak, és munkájokat lelkiismeretesen végezték; egy haszontalan hajtás sem lön megkimélve. Ezt látván a tanító, ekképen szolt: Milly tanulságos e munka mindnyájunkra nézve! Épen így fog egykor Isten velünk emberekkel cselekedni; lemetszi a haszontalan szöllővesszőket és átadja a tűznek. De most is hasonlóképp cselekszik az Isten: nyomorúságok és fájdalmak által mintegy körülmetsz bennünket, hogy az által gyömölesözöbbekké váljunk a jó tettekben!

Jegyezd meg magadnak, kedves fiatalság, e tanításokat!

Jeles mondatok.

A hit az egyedüli hatalom, melly ünnepeket rendez és ad, a nélkül, hogy busitaná a szegényeket. A hitélet folytonos harez és diadalmi ének.

Alamizsnát adni nyereség; töke az, melly már ez életben bőven kamatoz. — Nem láttam, hogy a jótévőnek és adakozónak gyermekei i legén ajtóknál koldultak volna; de igenis ollyajanok gyermekei, kik nem egy Lázart taszitottak el könyörtelenül házuk küszöbétől.

Bold. Szűz Mária.

szomorkodók vigasztalója.

Ne háborogj, szív!
Él Istened!
Szerelméért hordd
Keservedet.
Ő látja könnyed árját,
Ő hallja jajszavad,
S tűz-szomjadat leoltva,
Malasztos enyhet ad.

Mert nem feledted
A szűz Szülőt
S hívád Fiával
Segélyül őt:
Azért királyi trónján
Mond érted véd-imát,
S fűz szenvedéseidből
Számodra koronát.

Szívem, ne csüggedj,
Maradj szilárd!
Ő benne bízva,
A vész nem árt:
Mert szűz Anyád leoldja
Keserved lánczeit;
S fölötted is kibontja
Oltalma szárnyait.

Sujánszky.

Igy mulik ki a keresztény.

A tudós s a hitatos gróf Stolberg Frigyes Lipót mint hetven éves öreg feküdt betegágyán. A mint nyavalyája súlyosbult, orvosa komolylyá lón s kijelenté, hogy a vallás szent vigaszait vegye magá-

hoz. Pap azonnal hivatott, hogy ezt a beteggel tudassa. Legkisebb csudalkozás nélkül vette ő e hirt s így szólt: „ő igen nagy örömmel.“ Látszatos hatás s áhitattal részesült a bünbocsánat szentségében s a szeretet szent vacsorájában. Gyermeki körülálltak agyát szeretett atyjuknak. Gyermekim, mondá az öreg gyenge hanggal, legyetek megvigasztalódva én igen jól vagyok. Már szép időt élttem, hetven év repült el már fejem felett, mit akartok hát többet? az Isten tudja milly gyengéd-szerettelek benneteket s anyátokat, de még is örömmel hagyom itt zarándokolásom helyét. Az Isten mindent jól rendelt el, szívesen megyek ama boldogabb hazába, de ha ő tovább enged még e földön maradnom, az is jó. Ismét gyenge hangon így szólalt föl: „az iszonyu fájdalomtól félek, de ha Isten küldi azokat, legyenszent akarata.“ Csendesen elszunnyadt, s a mint felébredt, mint megdiesült beszélt az Isten s feleink iránti szeretetről. Egy máskori szenderedéséből felébredt illy szavakkal: „Jézus Krisztus adatott nekünk bőleseségre s igazságra, megszentelésre s megváltásra.“ Azután mondá a körülállókhöz: sirfeliratom ez legyen: „itt nyugszik Stolberg Frigyes Lipót, született 1750-iki év november 7-én s elaludt az Urban... Ugy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adá, hogy minden, ki ő benne hisz el ne vesszen, hanem örök élete legyen.“ E sirfelirást már harmincz évvel ezelőtt készítettem. De kérek benneteket, hogy semmit hozzá ne toldjatok, mert midőn az örökkévalóról van szó, a mulandónak háttérbe kell szorulnia. Erre következő szavakkal fordult hitveséhez: „kösd jól a gyermekek szívére az alázatosságot, éberséget, magukérti imát, de különösen a kitartást masokérti imában. Ha az Isten könnyületességét meg nem vonja tőlem, ki olly igen nagy bünös vagyok, akkor ez azért vagyok, mert én — ha szabad így szólni — a szeretet e kötelemét mindig hűn teljesíteni iparkodtam.“ Reggeli négy óra felé már igen bádogyattan lelé őt leánya, kezei jéghidegek voltak, s az utósó vonaglás rázkódtatá. Miután egy kissé föludult így szóla: „hiszem, hogy az Isten e nagy erőtlenségem által nem sokára magához vesz, tudom ugyan, hogy lehet nagy erőtlenséget kiállani, de az enyim még is szerfelett nagy. Milly forrón ohajtom, hogy ma Megváltóm magához vegyen de még is engedelmes fiu lehetek még. Istenem! hajlitsd meg a szenvedésre neheztelő szívemet.“ Erre a haldoklókérti imára kéré fel a körüllevőket. Nem sokára iszonyu fájdalom szorongatását panaszolkodva, így sóhajtott fel: „ez a halaltusa,“ erre neje Krisztus eme szavait idézte, én vagyok a feltámadás és az élet; mihez ő hozzá tevés: s a ki énbennem hisz, az nem hal meg. Délutáni egy óraker kivánta övét látni — valóban megható perc volt, a mint szerettei benső fohász által meghatva, agya körül térdeltek. Gyengéd jóváhagyással tekinté körül, s így szólt azután alig hallható, de még is fenséges hangon: „itt vagyok a mindenütt jelenlevő Isten színe előtt,

az Atya, Fiu, s a Sz. Lélek előtt, és esedezem annak, kit mindig forróan mádtam, hogy minket a hit, remény s szeretet által fűzzön egygyés egykor dicsőülten jelenjünk meg az Ur trónja előtt. — Rövidnek kell lennem. Gyermekeim, laktársim, barátim s minden ismerősim, bocsássatok meg gyakori szeretetlenségemet, én pedig kérem az Istent, hogy távolítson el minden ártalmat lelketekről, s ha né tán rossz példát nyújtottam, szüntesse meg annak rossz következményit. Kérlek, gyermekeim az értemis feleinkérti imára, az Ur szelleme lengjen rajtam s ti rajtatok is szeretetével, hogy valaha egyik lehessünk, mint az Atya, Fiu, s Sz. Lélek egy. Ha valaki azt hiszi, szeretett gyermekeim s kedves rokonim közül, hogy valaki engem megbántott, úgy én kérem az Istenre, hogy ezt meg ne boszulja, hanem inkább imádkozzék a személyért, kiről ő ezt hitte. — Forrón szeretett gyermekeim, még csak egyet akarok szívetekre kötni, mi emberek vagyunk, mindnyájan vétkezünk, de tártatok csak ki szíveteket a Megváltónak, ne szégyeneljétek őt; mert kibén, őh kibén helyeztethetnök reményünket, ha végóránk közelg, s ha a halál hideg keze halálos ágyunkat megmarkolja! — Kevés vártatva felkiáltta: „Jézus, Dávid fia, bűnösök megváltója, könyörülj rajtam,“ Jég hidegség fogta el testét. Azután hívta orvosát s kérdezte: nemde holnap vagy holnap után végem lesz? mire orvosa válaszolá: eleven hite s Isten utáni vágya miatt tán megmondhatom, hogy az éjfélt el nem éri. Hála az Urnak, mondá ő, orvosa két kezé megszorítva, köszönöm, szívből köszönöm. „Dicsértessék . . . és néhány könnyü lélekzés után atköltözött a boldogabb hazába. Vaszary Domokos.

Levelek a sziraki kurátorhoz.

IV.

April 26. 1855. Édes öcsém Mihály! A tavaszi tartós szárazság után ma reggel megereedtek az ég esatornáit, hogy onnan a magasból áldást harmatozzanak le veteményeinkre. A mezőn megszünt minden munka; azért egy kevesé én is pennával váltom fel az eke szarvait, hogy eleget tegyek elébbi levelemben tett ígéretnek. — Ha tudnám, édes öcsém! hogy nem szeretsz; ha tudnám, hogy te is egy vagy azok közül, kikre úgy hat a hit- és isteni dolgokról való beszéd, mint a maeskára a muzsika, hidd el, egy szót se vesztegetnék; de mivel irántam való szeretetedről épen úgy meg vagyok győződve, mint az Isten ügye iránt viseltető buzgóságodról: elbeszéltem a mihez fogtam, vallásos állapotunkat.

Rittig három esztendeje, midőn plebános ur a predikáció után ekkép szólított fel bennünket: „Fiaim! bódvaiak! templomotoknak miséző kelyhe nincs; eztet, mint tudjátok, kölesön kértük a szomszédból, hova most visszakövetelik. Ugyan nem találkoznék köztetek oly jó lelkű, a ki egy kelyhnek az árát elszakasztaná testétől, hogy lelkének annál nagyobb kincsét gyűjtson általa?“ — A dolgot már el is felejtettem, midőn egy gyermektelen szegény özvegy így szólit meg: „Bátyám uram! mi lehet az ára egy kelyhnek?“ — En: „Nem tudom édes hugom! hanem ezen könnyen segít-

hetünk. Talán bizony valami jó szándék szállta meg lelkedet?“ — Ő: „Hát szegény uram a hogy meghalt, eladogattam fehéreműt s egyéb ruhácskát; a mi ebből összekerült, ő reá szántam: hisz övé volt ugyis, engem meg mig élt, úgy megbeesült, hogy“ . . . itt köténye szegletével megtörölte szemcét — E pénzeszkét utána már nem küldhetem: többé neki ottan nincsen erre szüksége: vegyének hát rajta kelyhet, hogy részesüljön az ő elköltözött szegény lelke mindazon szent áldozatok érdemeiben, mellyek benne az oltáron bemutatattak.“ — En: „Helyesen gondolkozol és keresztény özvegyhez illőképen cselekszel édes lányom; a mit kívánsz, meg lesz.“ Meg is lett. Két esztendeje mult a nagyhéten, midőn plebános urunk a kelyhet, mellyet kegyelmes érsek-ayánk Bécsből megrendelt és megáldott, hozzánk áthozta. Mondhatom, szép egy kehely volt: az aranytól ép úgy esillogott, mint akkor az én szemem örömeiben a könyvtől. A dolognak híre futott a faluban azonnal; látni akarta mindenki, de én egyiknek sem mutattam. Várjatok, gondoltam magamban, itt jó a husvét; ez örömnappja a kereszténynek: én is örömet szerzek vele néktek. És csakugyan a husvétünnepében feltettem az oltár tetejére, hogy láthassa mindenki. Elgondolható, mennyi bámolója volt templomunk ezen egyetlen kincsének. Eljöttek számosan még azok közül is, kik velünk nem egy akolból valók, hogy lássák, milyen tündöklő szép fénye van a Bécsből került arany kehelynek. De épen e tündöklő fény vakított meg kit, kit nem lelkében. Nehány nap mulva ugyanis templomunkat feltörték, a tabernákulum ajtaját kifeszítették, s kelyhünket a gonoszok, az átkozottak, őh hogyis nevezzem! az istentelenek elrabolták. El vitték templomunk egyetlen kincsét, vagyonát, ékességét . . . Ne kívánd tőlem, édes öcsém! hogy szentegyházunk illetén megszenteltelentése felett eláradt bánatunkat elmondjam; mert minden szó, mellyel azt leírnám, egyegy kérdőfés volna szívemnek. Csak azt jegyzem fel, hogy pár hónap mulva megtaláltuk ugyan kelyhünket, de darabokra törve, aztán megfüstölve s egy semlyékbe betaposva. Azon istentelenek tudniüllik miután rajta saját tapasztalásukból győződtek meg ama példabeszédnek igaz voltáról, hogy nem mind arany, a mi fénylik, így akartak tőle megszabadulni; de nem menekültek meg a lélek hánykodó fergétől, melly furdalni, emészteni, üldözni fogja őket a halálig, nemcsak, még haláluk után is kísérni fogja őket az itéletnek azon székeig, mellyben mint bíró Jézus ül, s még ott is bizonyoságot tesznek majd ellenök a mi keserves kiöntött könyhullajtásaink. — De esenededjél ember, fogd kurtára kitörni kezdő indulatod kantárszarát; hisz te keresztény vagy, kit nem a gyűlölet, kárvágy és bosszuállás, hanem a szeretet és megbocsátás illet meg. Bocsásd hát meg, őh Uram! mit ellenünk, de leginkább te ellened vétettek; és lágyítsd meg az ő szívet, hogy bánatos könyvekkel moshassák tisztára e nagy bünnel befertözött lelküket.

Azonban a kár olyan, mint tavasszal a vadlúd, ritkán jön maga; kit egy csapás ért, kész legyen reá, hogy a másik nem sokára követni fogja. Ime rá saját szomorú példánk. A mit elmondok, a mult esztendő fájdalmas pénteken történt. No ez a nap igazán megfelelt nevének. Fájdalmas volt ő nemcsak azért, hogy reggel az egész parochia hívei a kerület lelkipásztoraiával Vámoson együtt gyöntak, következőkép Jézus nyájának juhait pásztoraikkal együtt hullatták büneik felett a fájdalom könyveit: hanem fájdalmas volt annak delutánja is. — Az ájtatosságról haza érkeve, épen „Kempis Tamás“ kedves könyvemtettem fel a mesterg-rendára, midőn a kisbíró Miskolezra forspontra parancsol. Jól van szolgálom, felelém én neki, megyek. Mentem is, miután egy kicsit falatoztam, jól tudván, hogy mindenekelőtt engedelmeskednünk kell Istennek, ki az ő anyaszentegyháza által hirdetteti ki parancsolatait; azután nyomban a világi előjáróságnak. — Mentem, mentem, és czéломhoz már közelgettem, épen az akasztófa alatt ballagtam, midőn egy szemközti jövő fiú ujjával előre mutatva így szól: „Nini bácsi.“ — Visz-sza nézek, s szent Isten! mit látok: a falunk ég!! — Forduljatok vissza boczikáim, s a hogy tudjátok, csak rajta előre,

haza felé. — A tűz a mint kivehettem, falunk derekán ütött ki, épen házam körül; a lángok majd magasra lobogtak fel, majd lehajlították azokat a szél, s a füst csaknem egy lefátyolozta a falu alsó részét, hol templomunk fekszik, mint mi fekete-vasárnap szoktuk Üdvözítőnk feszületét. Ha a szél egy kevesé engedett, egészen kivehető volt, mint kezd égni őt, hat ház egyszerre. Így haladt a tűz nagy sebességgel templomunk felé. Már sűrű füst borította be az egészet, melyből csak olykor bukkant elő deszkával rovátkolt tornyocskája, mintha új-új reménységre akarta volna lobbanítani fel az én szívemet is. De ime, midőn a vámosi várdombtetőn haladok, új füst oszlopok kanyarognak fel, lángok lobognak minden oldalról, s mintha ugyanannyi tüzes nyelvek volnának, nyaldosni látszanak templomunkat, tornyocskákat. „Istenem! — így kiáltottam fel térdeimre esve, s kezeimet és szememet az égnek szegezve — Istenem!! Te ki sz. János apostolt a forró olajban sértetlenül megőrizted, a három zsidó ifjat a tűzkemenczéből ép testtel kimentetted: őrizd meg a lángok között szentegyházodat is, melyet mi a te nevednek dicsőségére emeltünk. Szent Florián mártír, könyörögj érettünk! — Felkeltem, hogy szekerem után siessek, mely míg én térdepeltem, jóval elhagyott; de falunk felé eleinte csak féve pillantottam; s ime mit látok ott! tornyocskánk újra kibukkanik a gomolygó füst közül. Mintha egy malomkövet hengerítettek volna le mellemről, nagyot lélegzettem, s egészen megkönnyebbülve közelgettem már falunkhoz, a midőn egy az oltástól hazatérő szomszéd-falubeli így szólit meg: „Mihály bácsi! háza helyén már csak perje van; felesége oda égett.“ — E szavakra mi lelt, megmondani nem tudom: látásom elsötétült, fejem, mint egy iszonyu nagy malom, zugásnak eredt, szólni akartam, de nyelvem nem mozdult, lépni próbáltam, de lábam nem engedelmeskedett. . . „Az Ur adta, az Ur elvette, legyen áldott mindenben az ő szent neve“, — a szenvedő s még nálam is szerencsétlenebb Jónak ezen mondása jutott eszembe, a mint magamhoz tértem; s midőn nagynehezen a faluhoz elvászorogtam, iskolánk tetejéről akkor hányták le a szikrázó gerendadarabokat. Menni akartam házamhoz, hogy beteges anyjokomnak legalább esontjait vagy hamvait láthassam; de ebben is meggátol az utczán elterült sűrű füst és melegség, mellyen keresztülhatolni lehetetlen. Ott kellett még jó darabig maradnom s hallanom majd minden átmenőnek szájából: szegény Mihály bácsi! szegény kurátor!!

— Midőn Jézus a getszemáni kertben szorongattatásai között vérellerítkezett, vigasztalására angyalt küldött le mennyből az ő sz. Atyja; a vigasztalás angyalát küldi le ő mi hozzánk is, valahányszor a fájdalmak sanyargatnak, szerencsétlenségek érnek, csapások sújtanak, inség, nyomor és szenvedések körülvesznek bennünket. De mi közönségesen bezárjuk az angyal vigasztaló szavai előtt füleinket, s egyedül bajainkon jártatjuk tekintetünket. Innen van, hogy kislelküekké válunk, elesüggedünk, és Istenről, kinek jósága a szegényt mindenha képes fölemelni a porból, megfélejtkezvén, önnön magunk emésztjük magunkat búslakodó aggodalmainkkal. Hogy szerencsétlen sorsom kezdetben engem is erősen megrázott, előttem nincs miért tagadnom; de az én mennyei Atyám jóságába vetett bizodalom akkor sem fogyatkozott meg. Hogyan is, mikor előttem úgy rémlett, mintha a vigasztaló angyal így szólott volna hozzám: „Ember! emeld fel fejedet, meríts reménységet hitedből, légy keresztény. Iskolátok ugyan leégett, néhány katolikus társaid, kik fölépítésében segíthettek volna, szinte semmivé lettek; de felmaradt, a miért te imádkoztál: templomotok; meg aztán él nektek ott Egerben egy jó atyátok, a kinek jótékony kezei tágas meggyőjében elérnek mindenhova, a hol lelki gyermekei szükségét szenvednek.“ — Az angyalnak igaza volt. Emleltet jó atyánk bőkezű segedelme által, miután ahhoz a mélt. eperjési gör. egy. püspök ur nagylelkű adományára is járult, iskolánk hamvaiból feljult sokkal dicsesebben, mint vala annakelőtte — És itt lehetetlen vissza nem emlékezmem arra, mit te édes Mihályom! beszéd közben előttem többször állítottál: hogy t. i. főpapjaink vagyona,

a szegények birtoka; hogy a ki őket azoktól megfosztaná, nem annyira őket, mint minket rabolna meg. Mert ne lenne csak nekik módjokban efféle segedelmet nyújtani, meg kell vallanom: — mit? — talán hogy sok leégett szegény község temploma és iskolája elpusztulna? Igen is. De nem ezt akarom mondani. Mert meg kell vallanom: hogy sok végső inségre jutott vigasztalás nélkül, sok árva atya nélkül maradna, sok keserű könnyhullajtás föl nem szikkadna.

Im ez az első vigasztalás.

Az angyal továbbá így folytatta szavait: „Ember! igaz, hogy házad elhamvadott, a mit tested töredelmével eddig gyűjtöttél, mind füstbe ment; de megmaradt a te életed párja, az öreg Erzsók, kit a jöszivű emberek a lángok közül mentettek ki, megmaradtak gyermekeid, hogy szorongatott állapotban segítségedre lezyenek, megmaradt igavonó pár ökröcskéd. Lásd, mily beláthatatlanok az Istennek utai, mellyeken bennünket szent keze átvezérel! Nem veszed-e észre, ha vallyon nem azért intézte-e ő szent felsége akképen a bírák szíveit, hogy téged parancsoljanak ki forspont-ra, miszerint így te és igavonó barmaid biztosan kimenekedjete a tűz veszélyéből? — Aztán meg vedd figyelembe előrelátásod- s gondoskodásodnak jutalmát: hiszen te a tűzkár ellen biztosítottad házadat, következőkép legalább első és legsürgösebb kiadásaid fedezve lesznek.“ — A mit a vigasztaló angyal mondott, megtörtént: fia'm munkássága s magam igyekezete mellett, azon pénzeszkövel, mit a tűzkártérítő kasszából kaptam, helyrehoztam legalább annyira házamat, hogy benne a telet kihuzhattuk. Födeléke ugyan még nincs egészen rendiben, úgy hogy mióta e levelet hozzád írom, már harmadik helyre vándorlok át, mivel a tető átázván, hol a nyakamba, hol erre a papirosra csepeg; de áldás mutatkozik határunkon — nem hiába, hogy 300 esztendőtl fogva az idén tartatott nálunk először buzászentelés; — Isten kegyelméből majd csak lesz tehát zsúpunk, és így a födelékekkel is rendbe jöhetünk. — Ugyan édes öcsém! szoktad-e te biztosítani házadat s egyéb éghetőségedet a tűz ellen? Ha nem tetted, el ne mulaszd, Tudod, hogy a mit tanácslok, nem szoktam szopni ujjaimból, hanem hosszu élettem tapasztalásából meritem. Ime alig folyt le néhány esztendő, s én már kétszer égtem le földig. Ha így nem gondoskodom magamról előre, mit gondolsz, mi lett volna belőlem? . . . koldusbotra jutottam volna, mint jutottak mások is. Volt idő, midőn helységünkben többeket igyekeztem rábeszélni házaik biztosítására; de míg egy-kettő elfogadta tanácsomat, a többiek vállonitva avval mentegetőztek, hogy nincs pénz. Igen is, némellyeknek soha sincs pénzük — a jóra; de van mindig, vagy legalább lennie kell a pokol pitvarára: a koresmára, hol egy éjjelen keresztül többet eldorbézolnak, mint a mennyivel nyugodalmas éjeket szerzenének magoknak egész esztendőre. No de így is szerencsétlenek, családjoknak: inséget és nyomort; magoknak: gyalázatot s betegséget, és ha már a szerencsétlenség rajtok megtörtént — késő bánatot.

Az angyal vigasztalásomra még egy történetet is juttattott eszembe.

Olvastam-e vagy hallottam, nem tudom; elég a hozzá, hogy az 1816-ik inséges esztendőben élt egy szegény tákács, kinek minélkább esökkent keresete, az élelem ára napról napra annál magasabbra szökkent: úgy hogy egész háznépével a legnagyobb éh-nyomornak vala kitéve. E miatt gyakran keserű panaszokra fakadt az ember, sőt olykor-olykor annyira kitört, hogy szinte borzadva lehetett hallani szavait, mellyek azt gyanitatták, mintha nyomoru életének véget akarna vetni. Felesége egy jámbor, férjias lelkületű keresztény asszony volt, kit szomorú sorsa, főkép pedig gyermekeinek kenyerére rimádkodó szavai mélyen meghatottak ugyan, de azért külsőképen jó kedvét megtartotta, s állandó derültségével egészen elesüggedt férjét is felbátorítani igyekezett. Mind hasztalan. — Egy reggel azonban az asszony is egészen megváltozottnak látszott: régi jó kedve egyszerre eltűnt, meg-megállva, mereven nézett maga elébe, és sem enni vagy inni, sem szólni nem akart. Férje, ki még

öt illy' állapotban soha sem látta, nagyon megütődött a dolgon, s vágyva vágyott tudni, hogy mi lehet oka hirtelen történt változásának? de az asszony kérdezősködésére eleinte hallgatott, s csak miután férje már nyugtalanokdni kezdett, mondá: „Gondold csak, édes férjem, minő álmom volt a mult éjjel! azt álmodtam, hogy az Isten meghalt s eltemetett. Temetésén jelen voltam magam is, s láttam, hogy az angyalok fekete fátyollal borítva mint lépdelték koporsója előtt, mellyet 12 apostol vitt, a bold. szűz pedig a szentek ezreivel kísért. Az égben kimondhatatlan e miatt a szomorúság, hol sírás és jajgatás hallatszik minden oldalról. Magam is igen szívemre vettem, hogy a jó Istennek meg kellett halnia; s ez az, mi lelkekre nehezédvén, elvette minden kedvemet.“ Oh te balga! — felelé neki férje — ugyan hogy is gondolhatsz illyest, hiszen az Isten meg nem halhat.“ „Nem halhat meg — felelé földerült arczával felesége — valóban nem halhat meg? úgy hát él az Isten, a régi jó Isten?“ — Elcsodálkozva a szegény ember feleségének illyetén különös beszédén mondá: „No természetesen; de hogy is beszélhetsz illy gyermekiesen, ennyire balgatagul?“ — Ekkor az asszony férjének mindkét kezét kezeibe véve s mélyen szemébe nézve, így szólott: „Ha esakugyan igaz, a mit állítasz, ha a régi Isten él, az az Isten t. i. ki bennünket 40 esztendőtlől fogva fentartott: mért esüggedsz hát te el anynyira; mért esökken meg bizodalmad iránta? Ó valamint meg nem halt, úgy meg sem változott; s valamint gondoskodott mindkettőnkéről tehetetlen gyermekségünktlől fogva e mai napig: gondoskodni fog rólunk s tehetetlen gyermekeinkről jövőben is. Légy keresztény, kinek bizalmatlansággal nem szabad megbántania Istenét.“ Az asszonnak ezavai mélyen meghatották a szegény takácsot, szétüzték lelkében az aggódó esüggendezés fellegét, s rég időtlől fogva ma kezdett először mosolyra vonulni el ajaka, midőn feleségéhez ekkép szólott: „Neked édes nóm! valóban igazad van: te eszesebb és keresztényiebb vagy nálam; jövőben már én is az Urban vetem egész reményemet, bizodalمامat.“ — A mit fogadott, megtartotta egészen életén; és bizodalma soha sem vallott szégyent. — Nem, nem aggódóm tehát én sem, jól tudván, hogy él mennyben az én jó Atyám, ki 70 esztendeig szeretettel gondoskodott méltatlan szolgáljáról. És ha talán szükségemben olykor a komor esüggendezés környékez, azonnal sz. Vendel énekének ezen versét mondogatom magamban:

Benned bizva én megnyugszom szent végzéseden,

Uram! a mint te legjobbnak látod, úgy legyen.

— Ember tervez, Isten végez; a mit ezen szóbeszéd tart, az rajtam is megtörtént: egy pár levéllel akartalak értetni, és már négyre nőtte ki magát; pedig még arról, a miről tulajdónképen szándékoztam írni, alig szólottam. No de illyen áldásos esős napot majd ad még a mennyei Atya, s akkor a mi szívén fekszik majd leírhatja a te szerető szomszédod és komád

P. Kovács Mihály, bódvai kurátor.

Különfélek.

Roma, jun. 30-án, „Univers“ francia lap, a portugali királynak és a brabanti hercegnek a török városbani tartózkodásukról szólván, többi közt ezeket írja; a portugali király és a brabanti herceg hivatva vannak két másodrangu katolikus nemzet felett uralkodni, melyek hite sok dicseretet érdemel. Mondják, hogy a két fiatal herceg érzülete egészen megfelel egy ollymagas keresztényi hivatásnak, és hogy utazásuk Romába vallásos ösztönből származott. A belgiumi herceg a sz. helyekrei zarándokolását az apostoli fejedelmek sirjának látogaiásával akarta befejezni; és a fiatal portugali fejedelem, mielőtt trónra lépne a sz. atya áldását kívánta kikérni, és a szentszéknek, mellynek „legyhűb“ védői ösátyái voltak, fiait hódolatát bemutatni.

Reménylik, miszerint, a fiatal király utja a Goa-sismát illető értekezleteket megkönnyíteni fogja. — A város nevezetességeinek szemlélésénél a brabanti herceget Mislin áldozár követi. — Ma mindakét kath. herceg a sz. atyával a benedekek kolostorában reggelizett; (a nőknek máskép tilos bemenet a kolostorba) ez alkalommal a hercegnőnek, és a kíséretéhez tartozó hölgyeknek ő szentsége által különösen megengdtetett.

München. Mult hó 12-én, Olivieri atya a nagy negeberbarát, társával Endre atyával 11 negergyermeket és egy nőt, hozott városunkba. Mindössze 13-nak kellett volna lenni, négy azonban utközben Velenczében meghalt. Az egész fekete család az Auban létező iskolanéknél szállt meg, örvendő, hogy illy hideg mellett a klastromot elérhették. A jó gyermekek utközben a hideg miatt sokat szenvedtek, de most már vigak, és szeretettel simulnak a nénékhez. A német szavakat jól ejtik ki, úgy, hogy a tanítás velök nem nagy bajjal fog járni.

Magyarország. Pest, aug. 3-án. Közéledvén a bold. Sz. Maria tiszteletére rendezett egyházi ünnepek, készitve érezzük magunkat t. olvasóink figyelmét a következő társulati könyvekre felhívni 1) „Ajtatosság liliomai. A bold. Szűz Maria szeplötelen fogantatásának tiszteletére.“ Gyűjté Tárkányi József, egrimegyei áldozópap. Kiadja a Szent-István-Társulat. Az egri érseki hatóság jóváhagyásával. Egerben 1855 az egri lyceumi gyorssajtón. 12r. 108 l. Különös gonddal e célra szerkesztve, s a szeplötelen fogantatású Szűznek a társulat által készített szép aczélmetszetü képevel díszitve. Ara esinosan kötve 16. kr. pp. — 2) „Litániák és imák füzere a délutáni isteni tisztelet emelésére.“ Zsiray Zsigmondtól, Szombathelyen 1852. k. 8-r. VI. és 153 l. Ara 10 kr. pp. — 3) „Élő Rózsa.“ Imádságos és énekes könyv az Élő szent Olvasó-ról nevezett Maria társulatnak használatára. II. kiadás. Pest, 1854. N. 12-r. IV. és 104 l. Gyönyörű aczélmetszetü képpel, és tokba zárt sz. titkokat tartalmazó ezédulákkal. Ara szépen kötve 16. kr. 4) „Szent Kilenced a bold. Szűz szeplötelen szent szivéről.“ Nogall Jánostól. III. kiadás. Pest, 1852. 16r. 32 l. Ara füzve 3 kr. — 5) „A bold. Szűz Maria szeplötelen sz. szivének tisztelete a hitetlenek és bünösök megtérítéseért.“ Pesten, 1854 16-r. 102 l. Igen szép aczélmetszetü képpel. Ara szépen kötve 10 kr. — 6) „Jézus és Maria szive, üdvünk két legfőbb menedéke. Vagyis a Jézus és Maria legfőbb szentegü szivének tiszteletében egyesült társulat kézikönyve. Mellyben a sz. mise-, és egyéb mindennapi ker. ajtatosságokon és énekeken kívül befoglaltatik a sz. keresztuti ajtatosság; — Jézus legszentebb szivének kilencede; Maria tiszteletére szentelt majushónap, stb.“ Szerkesztette In t a y Bazil. Pest, 1855. 12-r. 462 l. Gyönyörű aczélmetszet. Szeplötelen Anya-képpel. Ara díszesen kötve 2 pft., közönséges kötéssel 1 pft. 7) „A bold. Szűz Maria szeplötelen fogantatása.“ Denzinger Henrik után magyaritva. Eger. 1855. 8-r. 44 l. Ara 10 kr. pp.

Vácz A cs. kir. Süketnéma-intézeti, növendékeknek f. hó 13-án tartandó második félévi nyilvános vizsgálatára, a nevelési ügy minden T. cz pártolói tisztelettel meghivattak; — e vizsgálat kezdetét veendő, a reggeli pesti vasutvonat megérkezte után, — délelőtti 10 órakor.

az Igazgatóság.

Könyvajánlás.

Egerben megjelentek és az egyházmegyei hivatalnál s a lyceumi könyvnyomdában — Pesten Hartleben K. A. urnál kaphatók, s a hazában minden hiteles könyvtáros által megszerezhetők: Néphez alkalmazott egyházi beszédek az év minden vasárnapjai- és ünnepeire. Közrebeszítja Szabó Imre a veszprémi püspöki megyében felsőiskolai lelkész, szentszékli ülnök. Harmadik kötet. Pünkösdtől X — XXIV. Vasárnapra s a közbeeső ünnepekre. Egerben, 1855. 8-adrét 163 lap. — Ara füzve 1 pft. szintazon uton megszerezhető az I. kötet 1 frt. 20 pkrért. — A II. kötet

1 pfrtért. — Nekünk jutott a „Religio” szerkesztőjétől azon megítéző felhívás, hogy e jeles munkának megjelent I. kötetét lapjaiban ismertetnők meg; azért, miután a lelkipásztorkodó papságot az ott felhordott s e két utóbbi kötetre is egész mértékben alkalmazható dícséretes tulajdonságoknak emlékezetökből visszaidézésére kérnök fel, még csak azt az egyet említjük meg, hogy a ki e nemből mintapéldányokat birni akar, az bizonyára jobbat nem tehet, minthogy e derék munkát magának megszerezni siessen; de a nép közül is azoknak, kik megtakarított filléreikből magoknak lelki élvezetet és épülést szerezni ohajtanak, sem ajánlhatunk jobbat, minthogy e három könyvet, melyben a hitigazságok elméleti fögékonyosságukhoz mért, a szívet minden jóra indítani képes szavakban adatnak elő, minél előbb megvenni igyekezzenek.

Kegyes adományok jegyzéke.

Pécsről A tibeti missionnak 2.; a chinai gyermekek számára 1.; a közép afrikai, amerikai és cochinchinai missziokra egyegy frtot. e. p. Jászberényből. A chinai gyermekek fölszabadítására Fridwalszky János 10. Dudás Verona 10. Tóth András 10. Tóth Erzsébet 10 krt. e. p. Összesen 6 frt. 40 kr. e. p.

Pályázatok.

(1-2)

Fejérmegyében kebelezett Agárd pusztán az iskola-mesteri állomás megüresedvén, ezzel tudtul adatik, hogy folyó évi augusztushó 28-án a pályázni kívánók a helyszínen kellő bizonyítványokkal ellátva megjelenjenek.

Szomolnok József,
ez kanonok, pázmándi pleb. és
kerületi esperes

(1-1)

A veszprémi püspöki megyében, különösen Somogy vármegyében, igali kerületben kebelezett Attalái plebániának Pula nevű magyar fiókegyházában, a jegyzői hivataltól már elválasztott Kántor-Tanítói állomás megürülvén, az azt elnyerni kívánók által Attalában megtartandó pályázat napjaul f. e. Augusztus 28-ika tüzetik ki. Az állomás évi jövedelme: 4 for. pp. 35 p. m. rozs; 30 koesi fa; 6 akó bor; és 1 $\frac{1}{2}$ telek. mellyet a nép megszűnt. — Kelt Attalában, Julius 31. 1-55

Szabó Wilmos
attalái plebánus

Szent-István társulati ügy.

Szent-István-Társulat tagjainak létszáma.

Julius végével 1855.

Megyék szerint.	Ezek közt vannak																
	Alapító	Tiszteletiek	Rendes tagok	Összesen	Világpapok	Kegyes-rendűek	Sz. bene-dek	Sz. foren-cziek	Ciszter-cziek	Mimoriák	Serviták	Premon-tretek	Irg. rendűek	Kamel-hegyiek	Apácák	Világiak	Intézetek és testületek
1. Pesti központban	18	7	206	231	53	50	3	6	—	—	—	—	1	—	—	108	10
2. Bácsben	2	—	10	12	7	—	—	—	2	—	—	—	—	—	—	2	1
3. Esztergomi érseki megyében	15	11	288	314	261	—	—	3	—	—	—	—	—	—	—	45	3
4. Kalocsai érseki megyében	7	1	140	148	118	3	—	4	—	—	—	—	—	—	—	19	4
5. Egri	12	3	310	325	234	1	—	8	5	3	1	—	—	—	1	64	8
6. Besztercebányai egyházmegy.	—	1	22	23	23	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
7. Csanádi	2	3	97	102	68	7	—	4	—	4	—	—	—	—	—	7	12
8. Erdélyi	8	1	92	101	60	3	—	13	—	3	—	—	—	—	—	11	11
9. Győri	4	3	263	270	137	1	56	—	—	—	—	—	2	—	—	36	8
10. Kassai	3	1	78	82	66	—	—	1	—	—	—	6	—	—	—	7	2
11. Nagyváradi	8	3	119	130	85	1	—	—	—	—	—	4	—	—	3	32	5
12. Nyitrai	1	1	64	66	52	6	—	—	—	—	—	—	—	—	—	4	4
13. Pécsi	4	4	260	268	210	—	—	3	2	—	—	—	—	—	—	46	7
14. Rosnyói	5	2	115	122	92	—	—	—	—	—	—	8	—	—	—	18	4
15. Szatmári	1	4	120	125	70	8	—	—	—	2	—	—	—	—	—	41	4
16. Székesfehérvári	3	2	69	74	47	1	—	—	5	—	—	—	—	—	—	14	7
17. Szepesi	1	3	56	60	50	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	9	1
18. Szombathelyi	3	1	168	172	120	—	—	1	—	—	—	4	—	—	—	11	36
19. Vácsi	11	9	260	280	136	3	—	7	—	—	—	2	—	—	—	119	13
20. Veszprémi	16	4	121	141	98	—	—	3	3	—	—	3	—	—	—	28	6
21. Diakovári	—	—	2	2	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Összesen	124	64	2860	3048	1989	84	89	53	17	12	1	27	1	2	4	621	158

Az alapítók közt vannak | 84 | — | 2 | — | 1 | — | — | 3 | — | — | — | 23 | 11

Megjegyzendő, hogy az alapító-tagok közt van 14 olly tag is kik az Urban elhunytak, s az alapító-részlet öket illető könyvjárandóságairól nem rendelkeztek

Megjelenik e lap hetenkint egyszer, Szerdán. Előfizetheti rá Pesten a Szent-István-társulat ügynökéél: ezukorutca 6-dik szám. föld. vagy A szerkesztőnéknél. Vidéken a cs. kir. postahivataloknál. Előfizetési díj Budapsten kihirdással félévre 1 fl. pp. vidékre postán borítékban félévre 1 fl. 20 kr. pp. Nagyobb esél-hirdetés 2 fl. kisebb 1 fl. p. díjért közöltetik. Minden további hirdetésért az előbbi árnak fele fizetendő. A lap szerkesztését illető levelek egyszerien a Katholikus Néplap szerkesztőségéhez: czimezendők. (Pesten a jözsefvárosi plebániában.)

Kiadja a Szent-István-Társulat; felelős szerkesztő SUJÁNSZKY ANTAL.